

Моя Вредина, мій Бука, моя Дівчинка і моя Хвойдочка... І просто мій дорогий "Не Зануда".

Стільки хочу тобі сказати... і, звичайно, привітати з Днем Народження!

Мені хочеться побажати тобі усього усього найкращого, здоров'я, щастя, радості, але впевнена що тобі це все побажають і всією душею приєднуюся до цих привітань. Однак я хочу побажати тобі ще дещо інше.

Щоб ти писав вірші частіше, щоб тобі цього хотілося всією душею, і вона наповнювалася б усіма кольорами. Бо кожен твій рядок — це частинка тебе, яку неможливо підмінити чи повторити. Щоб "В эгоизме нет веры святым небесам", "Ты предложила начать посягательства, я поверил, итог лишь ругательства", "Свинцом налиты глаза, лишь дом, и слёзы, и тоска", "Ті, хто не був разом, і не розсталися" — звичайно, залишилося в тобі як частина тебе, але лише як досвід і спогади. І щоб ти писав про нове...

Щоб у тебе з'явилися нові улюблені виконавці, а старих — як Константин Никольский і Владимир Высоцкий — ти слухав просто, просто щоб згадати. Ти і так гарний приклад і чудова опора: працюєш і не здаєшся навіть тоді, коли дуже важко, коли криза і всередині, і зовні. Все одно стараєшся для рідних. Ти хочеш для сина найкращого, турбуєшся про нього, і знаєш, що він тебе дуже любить — як і всі сини своїх батьків, якими б вони не були. До того ж, Лис і Роза з'являються не просто так. Бо для когось ти вже світ, навіть коли сам собі здаєшся тінню.

Ти всім серцем розумієш важкість війни і людей, намагаєшся допомогти іншим: донатиш, запрошуєш у гості. А тому бажаю, щоб, окрім цього, ти відчув, як це — бути поруч. Просто поруч, не боячись показати себе таким, як ти є: і сильним, і слабким, і веселим, і сумним, і розумним, і дурним, і банальним, і особливим. Щоб у тебе була така людина і таке місце.

Щоб на роботі ти робив те, що дійсно хочеш, і щоб це приносило задоволення і радість.

Бажаю тобі відчуття ризику, адреналіну у всьому — і вдома, і в сім'ї, і з друзями, і на роботі — а також тиші й стабільності, в яких затишно.

Щоб ти відчував і жив — і серцем, і душею.

Щоб темні омути твоєї душі огортали крила світла.

І якби я могла подарувати тобі в житті одну річ, я б подарувала можливість побачити себе моїми очима.

Нас познайомив випадок. Однієї ночі, о 00:52, мені трапився один дуже вредний співрозмовник, який так щиро намагався довести, що з мене погана Пані, а потім сказав, що я забавна... і почалося. Все. Усміхнені і теплі ранки. Легкі та веселі обіди. І

такі різноманітні вечори — з глибокими розмовами, піснями, віршами й відвертістю. Перші смс, фото, аудіо. Ми дізнавалися один про одного, торкалися радості й веселощів, горя і печалі. Жарти і філософія, серіали, аніме. Разом. “Пила” і “Твое Имя” - таке різне і контрастне.

І, звичайно, наші... особливі вечори (а іноді й шматочки ранків). Коли ми розкривалися глибше, пробували нове й незвичне. Дразливі фрази, фото, гіфки, колір трусиків... Коли була дрож по тілу і в думках. Питання: “Киця чи Госпожа?” — “Госпожа”. . Ти завжди хотів її більше, ніж дозволяв собі зізнатися. Іноді спинявся, коли було вже близько... але ж ти знаєш, що саме цей крок — те, чого я чекала.

Було багато чого. Все й не поміститься в один лист.

Можливо, так описати буде краще:

*Вони зустрілись як ніхто
Чужі з закритими замками
Здавалося ще крок і промайнуть
Раптово “не відпускай” зопалу прозвучало*

*І ось вони побачились впервину
Я тебе “сонечком” назву, невідомець сказав
А я “не зануда” нарікаю,
Тоді ж подумала вона
Що за брамою залишиться нудьга*

*Грім, спалах, іскри, біль... і кров?
Ні, то лиш пелюстки троянди знов,
Хоча й шипами вкриті до кінця,
Та розквітають у сірих буднях без кінця.*

*Смокiт диму, запах коньяку, обліпихи смак,
Страпон, плітка, наручі в такт.
Тремтіння сльози і... екстаз
Здавалося б набір звичайних фраз
Однак є в низ омовливий смак
Все вперше — і сотий раз.*

Він дразнить а вона тримає.
Він вередує а вона палає
Вона шепоче — він стискає,
Вона кличе — він відгукає.
Вони разом відчують дискретність миті,
Як дві хвили, що прагнуть злитись в літі.

І ось в танок уява полетіла —
То джаз, то танго, то вальс закрутила.
Чи грає тримбіта, скрипка чи баян?
А, може, лиш тиша, та нічний океан.

А може — стогін, шурхіт і омлів,
Де щось тихо б'ється в унісон без слів.

На ранок ковток — і в словах нема змісту,
Бо все вже сказано в кожному з місту.

Це морок примара ... як сон буття
Хоча здавалося що крок до злиття
Це марево — та справжнє більш, ніж дні,
І відчували це вони не раз, не уві сні.

Вона в нього закохана? — хто знає...
А він у неї? — тиша лиш грає.
Та він для неї — дорогий і важливий,
І в силі своїй, і в моменти крихкі, тремтливі.
Та він для неї — і вогонь, і тінь,
І в мить тріумфу, і в зламі колін.

Йому довіритись — значить сказати,
Що на душі важко тримати.
Він їй подобається щасливим, сміливим,
Тоді його смак — медово-п'янливий.
Він вміє відкрити, що в серці пече,
І навіть без слів — вона все відчуває те.

Але й сумним, і втомленим, й слабким
Вона його хоче будь-яким.
Приймає, тримає, бажає живого,

Не тільки святкового, а й справжнього, любого.

*А він її?.. цікаво, та мовчить,
Можливо, в очах його правда бринить.*

*Чи це кохання?.. хай знає лиш ніч.
Вони — ціле, коли час кладе свій ключ.*

*Більш того хай час не каже,
Бо код їхніх дотиків правду покаже.*